

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροσχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑσπτερικοῦ: **Ἐξωτερικοῦ:**
 Ἔτησια... 8ρ. 8.— Ἔτησια φρ. χρ. 10.—
 Ἑξάμηνος... > 4,50 Ἑξάμηνος > > 5,50
 Τετμήνηος... > 2,50 Τετμήνηος > > 3.—
Δι' ἀνταμοιβῆς ἀρξοῦται τὴν 1ην ἐκδοσὶν μηνός.

ἨΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἑσπτερικοῦ λπ. 10. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐπιπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαθρῆκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Μαΐου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 23

ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ

(ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια).

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην. βήματα ἀντήχων ἐπὶ τῆς ἀμμου.
 Ὁ κρατῶν τὴν φανὸν καὶ ὁ σύντροφός του ἐφάνησαν καὶ πάλιν διεθυνόμενοι πρὸς τὸ δάσος. Καὶ ἅμα αὐτοὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τὰ δένδρα, ὁ μὲν Οὐέλλας ἐσπευσε νὰ συνεννοηθῇ με τοὺς ἀνθρώπους μας, ἐγὼ δὲ ἐσύρθη μὲχρι τῆς διόδου.

Ὁ Τρόμος ἦτο ἀκόμη δευόμενος ἐκεῖ. Ἐφ' ὅσον ἠδυνάμην νὰ διακρίνω, ἦτο σκάφος ἐπίμηκες, ἀτρακτοειδές, χωρὶς καπνοδόχον, χωρὶς ἰστὸν, χωρὶς ἐξαρτήματα, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο, τὸ ἴποιον εἶχε φανῆ εἰς τὰ παράλια τῆς Ν. Ἀγγλίας.

Ἐκρόσθημεν καὶ πάλιν εἰς τὰ κοιτώματα τῶν βράχων, ἀφοῦ ἐπεθεωρήσαμεν τὰ ρεβόλβερ μας, τὰ ὅποια ἴσως δὲν θὰ παρίστατο ἀνάγκη νὰ μεταχειρισθῶμεν.

Παρήλθον πέντε λεπτὰ ἀφ' αὐτοῦ ἐξηφανίσθησαν οἱ δύο ἄνδρες, καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐπεριμέναμεν νὰ τοὺς ἐπανιδώμεν ἐπανερχομένους μετὰ τὰ δέματα. Καὶ ἀφοῦ ἐπεσιβάζοντο, θὰ ἐκαρδοκοῦμεν τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ πηδήσωμεν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἀλλ' ὄχι πρὶν ἤθελε παρέλθῃ μία ὥρα, διὰ νὰ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ κυβερνήτης καὶ οἱ σύντροφοὶ του θὰ ἐκοιμῶντο βαθέως. Ἐπρεπε νὰ μὴ τοῖς ἀφίσωμεν καιρὸν, οὔτε νὰ κινήσουν τὸ μηχανήμα των ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης, οὔτε νὰ τὸ βυθίσουν εἰς τὰ βάθη τῆς, παρασύροντες μετ' αὐτοῦ καὶ ἡμᾶς.

Ποία συγκίνησις μετὰ κατεῖχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀδύνατον νὰ παραστήσω!
 Ὅχι! ποτέ, καθ' ὄλον μου τὸ στάδιον, δὲν ἠσθάνθη καρπομοίαν ἀνυπομονησίαν!..Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι οἱ δύο ἐκείνοι ἄνδρες εἶχον παραμεινῆ εἰς τὸ δάσος, ὅτι κάποια περιπέτεια τοὺς ἠμπίδιζε νὰ ἐξέλθουν ἐκεῖθεν...
 Ἐξαφνα ἀκούεται θόρυβος, ποδοβολητῶν ἵππων φευγόντων, καλπασμῶν φρενιτιώδους ἔξωθεν τοῦ δάσους...
 Ἦσαν οἱ ἵπποι τῆς ἀμάξης μας, οἱ ὅποιοι, καταληφθέντες ὑπὸ τρόμου, ἐ-

φυγὰν ἀπὸ τὴν ἐξαιθρὰν καὶ διὰ τοῦ δάσους ἐξώρμησαν εἰς τὴν ἀκτὴν...
 Σχεδὸν ταυτοχρόνως ἐνεφανίσθησαν καὶ οἱ δύο ἄνδρες, τρέχοντες αὐτὴν τὴν φορὰν μετὰ τὴν δύναμιν.
 Δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία, ὅτι εἶδαν τοὺς ἵππους μας καὶ ἐφοβήθησαν... Ἐνόησαν ὅτι ἀτυνομικοὶ ἦσαν κρυμμένοι εἰς τὸ δάσος...ὅτι τοὺς παρεφύλατταν, τοὺς κατεσκόπευαν καὶ ἠτοιμάζοντο νὰ τοὺς συλλάβουν...Διὰ τοῦτο ἔτρεχαν ὀλοταχῶς διὰ τῆς ἀκτῆς πρὸς τὴν διόδον, καὶ ἐκείθεν, ἀποσπῶντες τὴν ἀγκυραν, θὰ ἐπηδοῦσαν ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ὁ Τρόμος θὰ ἐξηφανίζετο μετὰ ταχύτητα ἀστραπῆς καὶ ἡ ὑπέσπις μας θὰ ἐχάνετο ὀριστικῶς.
 — Ἐμπρός! ἐφώναξα.
 Ἐξερχόμεθα εὐθὺς ἀπὸ τὰς κρύπτας μας, διὰ νὰ σταματήσωμεν τοὺς τρέχοντας καὶ νὰ τοῖς κόψωμεν τὴν ὑποχώρησιν.
 Μόλις μᾶς βλέπουν αὐτοὶ, πετοῦν τὰ δέματα, καὶ πυροβολοῦντες μετὰ τὰ ρεβόλβερ των, πληγνόντων εἰς τὴν κνήμην τὸν Τζῶν Χάρτ.
 Πυροβολοῦμεν καὶ ἡμεῖς, ἀλλ' ἀνεῦ ἐπιτυχίας. Οἱ δύο ἄνδρες οὔτε πληγνόνται οὔτε σταματοῦν. Φθάνουν εἰς τὴν ἐγκατιὰν τῆς διόδου καὶ, χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸν διὰ νὰ λύσουν τὴν ἀγκυραν, πίπτουν εἰς τὸ νερὸν καὶ κολυμβῶντες ἀνέρχονται ἐπὶ τοῦ Τρόμου.
 Ὁ κυβερνήτης, ὄρθιος εἰς τὴν πῦρραν καὶ κρατῶν ρεβόλβερ, πυροβολεῖ. Ἡ σφαῖρά του θίγει μόνον τὸν Οὐέλλας.
 Ὁ Νὰβ Οὐάλλερ καὶ ἐγὼ, δράξαντες τὸ σκηνίον, προσεπαθήσαμεν νὰ ρυμουλκίσωμεν τὸν Τρόμον, χωρὶς νὰ συλλογισθῶμεν ὅτι ἐφθανε νὰ κόψουν

«Ὁ κυβερνήτης, ὄρθιος εἰς τὴν πῦρραν, πυροβολεῖ.» (Σελ. 189, στ. γ')

το σχοινίον από πλοίου, διά να ματαιώσουν και αυτήν την ενέργειάν μας.

Έξωφα η άγκυρα άποσκάται από την άμμο, και, ένθ' ο Ουάλλερ ανατρέπεται εκ του κλονισμού, έν τών αγκίστρων με άρπάζει από την ζώνην και με παρασύρει, χωρίς να κατορθώσω να παλλαχθώ...

Την ιδίαν στιγμήν, ο Τρόμος, ώθούμενος υπό του κινήτηρός του, έκκινεί, φεύγει όλοταχώς διά του όρμου Μπλάκ Ρώκ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

«Επί του Τρόμου»

«Όταν συνήλθα, ήτο πλέον ήμέρα.

Από τον παχύν θαλασσίνακα του φεγγίτου είσήρχετο ώχρην φως εις τον στεγόν θαλαμίσκου, όπου με είχον άποθέσει. Πρό πόσον ώρών; Δέν εγνώριζα. Έκρινα όμως, εκ της κλίσεως των άκτιών του, ότι ο ήλιος δέν είχεν άνωψθή πολύ υπέρνω του ορίζοντος.

Ήμην εξηπλωμένος επί κλίνης ναυτικής, σκεπασμένος με μίαν κουβέρταν. Τα φορέματά μου, κρεμασμένα εις μίαν γωνίαν, είχον στεγνώσει. Η ζώνη μου σχισμένη έν μέρει από το άγκιστρον της άγκυρας, κατέκειτο εις τή κάτωμα.

Δέν ήσθανόμην όμως καρμίαν πληγήν. Ολίγην κόπωσιν μόνον. Έάν έλιποθύμωσα, ένδουν ότι τοϋτο δέν προήλθεν έξ άπωλείας αίματος. Επειδή η κεφαλή μου έδυθίκετο συχνά εις τή νερόν καθ' έν χρόνον, μ' έσυρε τή σχοινίον επί της έπιφανείας της λίμνης, θάπέθνησα έξ άσφύξιας, εάν δέν μ' άνέσυραν έγκαιρώς επί του πλοίου.

Τώρα ήμην άρα γε μόνος επί του Τρόμου, μετά του κυβερνήτου και των δύο άνδρων του πληρώματος;

Ήτο πολύ πιθανόν, διά να μη είπω βέβαιον. Ολόκληρος η σκηνή επάνηλθεν εις τον νοΰν μου, — ο Χαρτ πληγωμένος από σφαίραν και πικτων επί της άμμου της ακτής; ο Ουάλλερ πυροβολούμενος και ως εκ θαύματος σωζόμενος; ο Ουάλλερ ανατρεπόμενος, καθ' ήν στιγμήν η άγκυρα με συνελάμβανεν από την ζώνην... Άρα γε οι σύντροφοί μου δέν θα είχον τώρα την ιδέαν ότι επήλθην εις τή ύδατα της Έρίας;...

Την στιγμήν εκείνην, υπό ποίας συνθήκας έταξείδευεν ο Τρόμος; Μήπως είχε μεταβληθή εις αυτοκίνητον κ' έφευγε διά των οδών των Πολιτειών, τας οποίας διαβρέχει η Έρία; Έάν ήτο τοϋτο, και εάν είχα μείνη επί πολλάς ώρας λιπόθυμος, ο Τρόμος, τρέχων όλοταχώς, δέν θα εύρίσκετο ήδη μακράν, πολύ μακράν από τον όρμον Μπλάκ-Ρώκ;... Η μήπως έγινε, και πάλιν, υποβρύχιον κ' εξηκολούθει τον ίλιγγιώδη του δρόμον υπό τή ύδατα της Έρίας;...

«Όχι; ο Τρόμος έμεινετό όλον έν επί

άπεράντου ύγρας έπιφανείας. Το φως, ειςδύον εις τον θαλαμίσκον μου, έμαρτύρει ότι τή σκάφος δέν ήτο βυθισμένον. Έξ άλλου δέν ήσθανόμην κανέν τίναγμα, έξ εκείνων τών όποια ύφίσταται έν αυτοκίνητον τρέχον. Άρα ο Τρόμος δέν είχεν εξέλθη εις την Ήραν.

Άλλο ζήτημα τώρα άν εξηκολούθει να πλέη επί της Έρίας, η άν διεπλευσεν ήδη τον ποταμόν Δετρούα και έφθασεν εις τή λίμνην Υρών, είτε εις την Άνωτέραν λίμνην. Αυτό δέν ήτο εύκολον να τή εξακριβώσω άμέσως.

Έν τούτοις άπεφάσισα νανάβω εις τή κατάστρωμα. Έκείθεν θα έδλεπα και θα έκρινα. Ηγέρθην της κλίνης μου, έλαβα τή ένδύματά μου και ένεδύθην, χωρίς να γνωρίζω άκόμη εάν δέν ήμην και κλειδωμένος εις τον θαλαμίσκον εκείνον.

Έδοκίμασα τότε νανεγείρω τον δίσκον, ο οποίος έφραττε τή άνωθεν της κεφαλής μου κυκλικόν άνοιγμα.

Ο δίσκος υπεχώρησεν εις την ώθησιν και εξήγαγον τή ημισυ του σώματός μου.

Η πρώτη μου φροντίς υπήρξε να κυττάξω εμπρός, όπως, δεξιά και άριστερά.

Ήαντού, όλόγυρα, η άπεράντος ύγρής έκτασις. Ακτή δέν έφαινετο πουθενά. Ορίζων μόνον σχηματιζόμενος υπό της γραμμής του ουρανού. Έάν ο,τι έδλεπα ήτο λίμνη η θάλασσα, δέν θα έβράδυνα να τή μάθω.

Ένώ έπλέαμεν όλοταχώς, τή ύδωρ διασχίζόμενον υπό τή πρόρας, ανεπήδα μέχρι της πρύμνης και η άχνη μ' έκτυπούσεν εις τή πρόσωπον.

Ήτο ύδωρ γλυκό, και, πιθανώτατα, της λίμνης Έρίας.

Δέν θα παρήλθον πλέον των έπτά η όκτώ ώρών αφ' ής στιγμής ο Τρόμος εξήλθεν από τον όρμον Μπλάκ-Ρώκ, διότι ο ήλιος εύρίσκετο μόλις εις τή μέσον του διαστήματος μεταξύ ορίζοντος και ζενίθ. Η δε πρόια εκείνη θα ήτο της 31 Ιουλίου.

Δοθέντος του μήκους της λίμνης Έρίας, τή όποιον αριθμεί 220 μίλλια, και του πλάτους της, τή όποιον φθάνει τή 50, δέν ήτο παράδοξον άν δέν έδλεπα διόλου άκτάς, ούτε τας προς ανατολάς της Πολιτειάς της Νέας Υόρκης, ούτε τας προς δυσμάς του Καναδά.

Την στιγμήν εκείνην δύο άνθρωποι εύρίσκοντο επί του καταστρώματος, ο εις εις την πρόραν, έπιβλέπων την πορείαν, ο άλλος εις την πρύμνην, κρατών τή πηδάλιον προς διεύθυνσιν βορειοανατολικήν, καθ' όσον έκρινα εκ της θέσεως του ήλιου. Ο πρώτος ήτο εκείνος, τον όποιον ανεγνώρισα ως ένα των κατακόπων της Λεγκ-Στρήτ καθ' ήν ώραν διήρχετο την ακτήν του Μπλάκ-

Ρώκ. Ο δεύτερος ήτο ο σύντροφός του ο κρατών τήν φανόν.

Εις μάτην ανεζήτησα διά του βλέμματος τήν τρίτον, τήν όποιον είχον άποκαλέσει «καπετάνιον», όταν έπίστρεψαν εις τή πλοίου. Δέν τήν είδα...

Μαντεύετε πόσην είχα έπιθυμίαν να εύρεθώ άπέναντι του δημιουργού της θαυμασίας εκείνης μηχανής, του κυβερνήτου του Τρόμου, του φανταστικού εκείνου προσώπου περί του όποιου ήσχαλειτο και άνησούγει ο κόσμος όλος, του τολμηρού εφευρέτου ο οποίος άφέβως έπροκάλει εις πόλεμον την ανθρωπότητα και αυτεκαλείτο Κοσμοκράτωρ!..

Έπροχώρησα προς τήν ιστάμενον παρά την πρόραν, και μετά βραχείαν στιγμήν, τήν ήρώτησα:

— Που είναι ο καπετάνιος;

«Ο άνθρωπος εκείνος μ' εκύτταξε με ήμικλειστους οφθαλμούς. Ολ έλεγα ότι δέν έννοούσε την γλώσσάν μου, εάν δέν τήν είχ' άκούση χθές να όμιλή άγγλικά. Όπωςόδηποτε, δέν έδειξε την παραιμικράν άνησυχίαν πού μ' έδλεπεν έξω του θαλαμίσκου. Και στρέψας τή νύτα, εξηκολούθησε να παρατηρή τήν όρίζοντα.

Τότε έπέστρεψα εις την πρύμνην, άποφασισμένος να κάμω την ιδίαν έρώτησιν προς τήν πηδάλιούχον. Άλλά μόλις εύρέθην άπέναντί του, ο άνθρωπος αυτός με παρεμίρισε διά της χειρός και δέν με ήξίωσε ουδέ μίαν λέξεως.

Δέν είχα να κάμω άλλο ειμή να περιμένω την έμπαρσίαν εκείνου, ο οποίος μάς υπεδέχθη διά πυροβολισμών, όταν οι άνθρωποι μου και εγώ έπεχειρήσαμεν να κυριεύσωμεν τήν Τρόμον.

Έλαβα τότε καιρύν να εξετάσω τή εξωτερικόν του περιέργου εκείνου σκάφους, τή όποιον με παρέσυρε προς τή άγνωστον...

Το κατάστρωμα και γύρω η κουκαστή, ήσαν κατεσκευασμένα από έν είδος μετάλλου, του όποιου ήγνώσουν την φύσιν. Εις τή μέσον-σχεδόν, υπήρχεν άνοιγμα κυκλικόν με δίσκον ήμικλειστον, άνωθεν του θαλάμου όπου έλειτούργουν αι μηχαναι μετά κανονικότητα σχεδόν άθροβού. Καθώς είπον και άνωτέρω, ούτε ιστός υπήρχε πουθενά, ούτε έξαρτήματα, ούτε καν κοντός σημαίας εις την πρύμνην. Προς τή μέρος της πρόρας έφαινετο η άκρα ενός περισκοπίου, τή όποιον έπέστρεπεν εις τήν Τρόμον να διευθύνεται υποβρύχιος. Εκεί πλησίον υπήρχε και τρίτον άνοιγμα, διά του όποιου βεβαίως καθήρχοντο εις τούς θαλαμίσκους, όπου έκοιμώντο οι δύο άνδρες του πληρώματος, όταν ο Τρόμος έστάθμευε.

Εις την πρύμνην, όμοιον άνοιγμα ωδήγει κατά πύσαν πιθανότητα εις τήν θαλαμίσκον του κυβερνήτου, ο οποίος

εξηκολούθει να είνε άθέατος. Τα κυκλικά αυτά άνοιγματα, τών όποιων τή πλαίσια ήσαν περιβεβλημένα με καουτσούκ, έκλείοντο διά δίσκων, οι όποιοι έφηρμίζοντο τόνον έρημητικώς, ώστε τή ύδωρ ήτο άδύνατον να εισχωρήσει εις τή έσωτερικόν, οσάκις τή πλοίου μετεβάλλετο εις υποβρύχιον.

Όσον αφορρά τήν κινήτηρα, ο οποίος έδιδε τήν τεραστίαν εκείνην ταχύτητα εις τήν συσκευήν, τίποτε δέν ήμύρεσα να ιδώ, καθώς και όσον αφορρά τήν πρωστήρα, έλικα η πτεροφόρον τροχόν.

[Έπιται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΡΟΧΘΕΣ, εις τή σπιτί ενός φίλου μου, συνηθισμένον τήν δεκαεξαετή υϊάν του. Περιμένον τήν πατέρα του, συνωμίλουν μαζί του, και όχι σάς βεβαίω με δυσάρεσκίαν μου, διότι ο μικρός είναι έξυπνότατος. Μίαν στιγμήν πού άνοιξα τήν σιγαροθήκην μου διά να παρω ένα σιγάρον, τού την έπρότει-

να, έτσι χάριν άστειότητος, και τού είπα:

— Καπνίζεις;

Έπερίμενα να γελάση... Άλλά φαντασθήτε τήν έκπληξίν μου όταν τήν είδα να μορφαίη χαρακτηριστικώς και τήν ήκουσα να προφέρει:

— Έ, καμμία φορά...

ένθ' έτεινε τή χέρι του, όχι και με πολλήν δειλίαν, διά να πάρη σιγάρον!

— Άλήθεια τή λές; ήρώτησα με σοβαρότητα, άκοσύνων συγχρόνως τήν σιγαροθήκην.

Ο μικρός μ' εκύτταξεν, αυτός έκπληκτος τώρα, κ' έκκοκλήσεν ως τ' αυτιά. Άλλά δέν τή έλασεν όλοεδιόλου, και χαμογελών, και δαγκάνων τή κάτω χείλος, ειπε:

— Τήν έπαθα, ε;

— Έτσι φαίνεται, απεκριθην άνάπτων τή σιγάρον μου. Άστειεύθηκα και τή πίστεφες. Δέν ξέρω άν καπνίζης η όχι, αλλά βέβαια δέν ειμ' εγώ εκείνος πού θα σου δώση σιγάρο και θα σ' ένθαρρύνει εις τή διαφθοράν...

— Μά είναι διαφθορά, αλήθεια, τή κά-

πνισμα; ήρώτησε με ζωηρότητα ο μικρός.

— Στην ηλικία σου...καταστροφή!

— Και από ποιά ηλικία πρέπει κανείς να καπνίση;

Εις τήν έρώτησιν αυτήν, τήν άπρόοπτον, όμολογώ ότι έταράχθην ολίγον, διότι ποτέ δέν είχα συλλογισθή από ποιά ηλικία κανείς πρέπει ο άνθρωπος να καπνίση.

— Μά ξέρω κ' εγώ;... έπιθύρισα.

— Σεις παραδείγματος χάριν, υπέλαβεν ο μικρός, από ποτέ άρχισατε να καπνίζετε;

Η δευτέρα αυτή έρώτησις επήρξενε τήν άμνησίαν μου, διότι μ' έκαμε να ένθυμηθώ, ότι άκριβώς όταν είχα τήν ηλικίαν του συνομιλητού μου, έδοκίμασα κ' εγώ τήν άπηγορευμένον καρπόν, η μάλλον τή άπηγορευμένον φύλλον της «νικοτιανής βοτάνης». Ήμην τότε πρωτοετής φοιτητής. Διά πρώτην φοράν εξεντευόμην κ' έχειραφετούμην... Και μαζί με τή πρώτον μαστούνι, πού ήγόρασα τή έτος εκείνο, έκάπνισα και τή πρώτον σιγάρον, όχι άγορασμένον αυτό, αλλά δανεικόν από τήν σιγαροθήκην ενός φίλου μου, ολίγον πρεσβυτέρου...

Και εις τήν άνάμνησιν έμελαγχόλησα... Έπανήλθεν, όχι μόνον εις τήν νοΰν μου, αλλά και εις τή στόμα μου, όλη η άηδία, πού μου επροξένησε τή πρώτον εκείνο σιγάρον... Και όμως, τί άνόητος πού ήμουν! Άντι να τή πετάξω και να μην ξαναδοκίμασω ποτέ πλέον, — ένίησα τότε τήν άηδίαν μου, επέμεινα, ήρχισα να μην αισθάνομαι τίποτε καπνίζων, κ' έφθασα να αισθάνομαι έπιτέλους ήδονήν!... Αυτό έγινε μετά πολλα σιγάρα, μετά πολύν κόπον και μετά πολλάς άηδίας και ζάλας...

Και η ήδονή του καπνίσματος πόσα δέν μου έστοίχισεν έκτοτε! Φαντασθήτε ότι καπνίζω τώρα είκοσιπέντε χρόνια. Έξώδευσα χρήματα, πού άν τή είχα θά ήμουν πλούσιος. Άλλ' αυτό τή άφίνω κατά μέρος: είμπορεί να ναντιτάξη κανείς ότι τή χρήματα αυτά, ούτως η άλλως δέν θα τή είχα, διότι θα τή εξώδευα άλλου. Τήν υγείαν μου όμως πού κατέστρεψα; και τή δόντια μου πού τή έμαύρισα; και τή έντόσθιά μου πού τή έκάπνισα; και τήν φαρυγγίτιδα των καπνιστών πού με βασανίζει; και τή αίμα μου πού τή έδηλητηρήσασα με τήν νικοτιανήν;...Και σημειώσατε ότι καπνίζω ολίγον. Δέν είμαι από τούς «μηνιδεις»...Φαντασθήτε τώρα τί καταστροφές παθαίνουν αυτοί...

Με συντριβήν καρδίας, με αληθινήν μετάνοιαν, όμολόγησα προς τήν μικρόν μου φίλον ότι είχα τήν ηλικίαν του όταν έπρωτοκάπνισα, ήρχισα δε να τή διεκτραγωδώ όσα υπέφερα και υποφέρω έξ αιτίας του πρώτου εκείνου, του

κατηραμένου σιγάρου. Είς τή τέλος τήν συνεδούλευσα να παύση τās δοκιμάς, άφού τήν έκαμα πρώτα να μου όμολογήση ότι, προς τή παρόν, καπνίζων δέν αισθάνεται ειμή άηδίαν, και ότι η μόνη του εύχαριστήσις τήν ώραν του καπνίσματος είναι η ιδέα, ότι κάμνει κάτι πού τή κάμνουν οι μεγάλοι.

«Αχ, τί άνοησία! Πόσοι και πόσοι δέν καταστρέφονται χάριν αυτής!...

Δέν ήξεύρω άν ο μικρός μου φίλος έπίεσθη ειλικρινώς και άν τώνοντι θά παύση να καπνίση, όπως μου τή υπέσχεθη. Άλλά πώς θα ήθελα να μ' έπίστατε και να έπείθετο! Και πώς θα ήθελα να με ήκουαν όλοι οι νέοι της ηλικίας του, όσοι ήρχισαν από τώρα τή καπνισμα...κρυφά, η όσοι φλέγονται υπό του πέθου να τή άρχίσουν!...Και δυστυχώς, οι νέοι πού καπνίζουν από πολύν τρυφεράν ηλικίαν σήμερα είναι πολλοί. Και είναι πάσης τάσεως, και πάσης άνατροφής. Τούς βλέπω εις τήν δρόμον και γίνομαι περίλυπος. Διότι φαντάζομαι πόσοι θα είνε κ' εκείνοι, τούς όποιους δέν βλέπω...Δι' ένα καπνιστήν, ο οποίος έπαθεν...έν τή ύπηρεσία, τή θέαμα των άνηλικών αυτών καπνιστών είναι τώνοντι άλγειόν. Τή άλγεινότερον είναι, ότι όχι μόνον έφηβοί αλλά και παιδία άκόμη περιπατούν εις τούς δρόμους με τή σιγάρον εις τή στόμα. Τά δυστυχισμένα! Ο κ. Κονδυλάκης, — ο πνευματώδης χρονογράφος περί του έποίου σάς όμίλησα και άλλοτε, — διηγείται εύθύμως ότι συνήτησε κάποτε ένα μικρόν μάγκαν, μόλις έπταετή, ο οποίος τού εξήτησε...τμή φωτιάν του.

— Παλζόκαιο!... άνέκραξεν ο κ. Κονδυλάκης δέν ντρέπεσαι να πίνης σιγάρο από τέτοια ηλικία;

Και ήτοιμάσθη να τή κυνηγήση με τή μαστούνι του.

Ο μικρός έσπευσε ναπομακρυνθή, και άμα εύρέθη έν ασφάλεια, έστράφη προς τήν διώκτην του και με σοβαρότητα είκοσιν ήλικιωμένων καπνιστών, έπρόφερε:

— Και σάματις μπορώ να τή κόψω;

Ο μικρός θα τή ήκουσε βέβαια από μεγάλους. Από τή δυσκολώτερα τώνοντι είναι να κόψη κανείς τή καπνισμα, όταν έκάπνισεν ήδη μερικά έτη. Τή δηλητήριον γίνεται πλέον άνάγκη τού όργανισμού, ο οποίος βλέπεται περισσότερο έν τή λείψη. Δι' αυτό βλέπετε μεγάλους καπνιστάς, καταδικάζοντας τή καπνισμα αλλά καπνίζοντας. Τή καλόν είναι να μην άρχιση και να μην συνειθιση κανείς ποτέ. Άκούσατέ με και δέν θα τή μετανοήσετε. Ποιά ηλικία είναι η κατάλληλος διά ναρχιση κανείς να καπνίση;

— Καμμία, αγαπητοί μου!

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΑΣ

Όλοι, μικροί και μεγάλοι, εις εύρον, ότι η όραιότερα δημοτική ποίηση του κόσμου είνε η ελληνική. Τα τραγούδια των βουνών μας τὰ εθαίμασαν και τὰ μετέφρασαν και τὰ εξέδωκαν πολλοί ξένοι σοφοί και ποιηταί μεγάλοι, και αυτός ακόμη ο Γκαίτε.

Λοιπόν εις άλλας ήμέρας θά γίνη μία νέα και έκλεκτή έκδοσις των καλλιτέρων δημοτικών Τραγουδιών μας καιωμένη από τον κ. Άγη Θάρων, ο όποιος εξέλεξε από τας έκδομένας συλλογὰς τὰ τελειότερα, και από δύο άνεκδότους τὰ πλέον χαρακτηριστικά. Τήν έκδοσιν αυτήν κάμνει η νεοσύστατος 'Εκδοτική 'Εταιρεία ο Φοίβος', εις όραιότατον τόμον μεγάλου σχήματος 8ου από 180 περίπου σελίδας εις καλό χαρτί και με όραιότατας πρωτοτύπους εικόνας, τας όποιας εζωγράφισεν με πένναν ο καλλιτέχνης κ. Π. Ρούμπος.

Κάριν των άναγνωστών της «Διαπλάσεως» δημοσιεύομεν σήμερα μίαν από τας εικόνας αυτές, εδμάνως παραχωρηθείσαν πρό της έκδόσεως του βιβλίου, η όποια είνε προμετωπίς εις τὰ τραγούδια των 'Αρμάτων', καθώς και έν από τὰ κλέφτικα τραγούδια.

Το βιβλίον υπό τον τίτλον «Δημοτικά Τραγούδια», θά τεθη εις κυκλοφορίαν την προσήκοντα έκδομάδα και θά πωληται εις όλα τὰ βιβλιοπωλεία άντι θ όρ.

ΤΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΑ

Ό Κωνσταντίνος, ο μικρός, κι' ο 'Αλέξης, ο άντρωμένος
Και το μικρό Βλαχόπουλον, ο καστροπολεμίτης,
'Αντάμα τρώγαν κ' έπιναν και 'ουχοχαριτωδιώνταν,
Κι' άντάμα έχουν τους μαύρους τους σ' ένα στάβλο δεμένους,
Σ' ένα στάβλο, σ' ένα σταβλί, σ' ένα άμμοφορφο λειβάδι.
Κ' εκεί που τρών' και κίνουνε και συχοχαριτωδιώνται,
Φωνή τους ήρθε απ' οθρανούς, σαν απ' άγγελον στόμα:
— Έσεΐς τρώτε και πίνετε, κ' οι Τούρκοι σάς κουραεύουν!
— Σάν τί κουραΐά μιάς κάνουνε; σάν τί μιάς πολεμάνε;
— Πέρνουν τ' 'Αλέξη δυο παιδιά, του Κωσταντά τη μάνα
Και του μικρού Βλαχόπουλου 'πήραν την αδερφή του.
— Έβγα, μαρέ Βλαχόπουλο, στη βίγλα, βίγλιό τους,
Κι' άν εβης χιλιας; κόψε τους, κι' άν εβης δυο χιλιάδες,
Κι' άν εβης τρεις και τέσσερες, έβγα και ήμίλησέ μας!
'Εβίγλισε, διαβίγλισε, διαβίγλισμούς δεν είχε
Στάμπα του 'μπήκε σαν άνήτς, στάβγα του σαν πετρίτης.
— Ποδσα, αδερφέ μου Κωσταντά, και σύ, αδερφέ μου 'Αλέξη;
— Άν εΐστε μικρός μου, φύγετε, και 'πίσω μου, κρυφτήτε!
Και το σπαθί μου ερράγισε, κόβοντας τὰ κεφάλια,
'Εδειλιασε κι' ο μαυρός μου, πατώντας τὰ κουφάρια!

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ

ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Α. ΛΑΤΟΥΣΗ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Η σκληρότης ύποχωρεί εις την άπληστίαν και η 'Ο'Δάλια τὸ παρατηρεί αυτό με χαράν.

— Δεν ήλθα όμως έδω να σου ζητήσω συμβουλή, της λέγει, με άδεια χέρια. Διάλεξε τί θέλεις να σου χαρίσω; Το έν απ' αυτά τὰ φορέματα, ή δύο από τὰ βραχιόλια μου; Μήπως θέλεις καλύτερα την κορδωνα μου, που οι χάνδρες της είνε χονδρότερες από τους βολβούς των ματιών σου; ή μήπως προτιμάς απ' όλα αυτά τὰ βατόμουρα, που αφήφησα κρημούς για να τὰ μαζεύσω;

Η γραία εσιώπα, ή 'Ο'Δάλια έκηκολούθησε:

— Ένα μόνον πράγμα δεν μπορώ να σου χαρίσω, Μεγάλη Κόρη του Πατέρα σου! Όχι το πολυτιμότερο, αλλά το προσφιλέστερον εις μέε: αυτό το μαργαριταρένιο δακτυλίδι, που το έπέρρασε 'ετό δάκτυλό μου ο ίδιος ο άρρωστος. Για τίποτα 'ετέν κόσμος δεν θά το έδωδα! Γι' άλλον όμως δεν έχει μεγάλη αξία...

Η γραία άνοιξεν, έγούρλωσε φουερά τὰ μάτια της, τὰ όποια περιεφέροντο με πόθον επί ολοκλήρου της 'Ο'Δάλιας, ή μάλλον επί των θησαυρών της. Τους εθαύμαζε, τους εσεκίαζε, τους ετραβούσε θά ελεγες με τὰ μεγάλα μαυρά της μάτια, τὰ άπληστα.

Με την ιδίαν ταχύτητα, με την όποιαν εΐχεν όρμηση κατά της μικράς μαύρης, τότε που ετόλμησε να της εμιλήση, έδραζε τώρα μίαν άκραν του επάνω φορέματος, τὸ έλυσε με τὰ σουθλερά της δάκτυλα, και δια μιάς της τὸ αφήρησε.

— Ό άρρωστος σου, εΐπε προβάλλουσα τὸ φρικώδες μυτερόν κηγούνη της και τονίζουσα μίαν-μίαν τας λέξεις... ναι, του άρρώστου σου...μπορώ να του βγάλω την άρρώστεια, όπως σου εβγάλα αυτό τὸ πανί!..

Η 'Ο'Δάλια έγινε περιχαρής.

— Μά, κάμε γλήγορα λοιπόν, μεγάλη Μάγισσα! εφώναξε. Αυτό τὸ πανί θέλεις; αυτό σου άρεσε; Καλά! Πάρε και τὸ βραχιόλι του δεξιού μου χειριού, πάρε ακόμη και τὸ βραχιόλι του άριστερού μου ποδιού...Μύρισε τὰ βατόμουρά μου' κι' αυτά είνε δικά σου, μαζί με τὸ καλάθι. Νά, πάρε και τή σφυρίκτρα μου, πάρε και την τράπουλά μου. Θέλεις και αυτή τή μεταξωτή κορδέλλα, που έχω στα μαλλιά μου;

— Τη θέλω! εφώναξεν ή γραία' όλα τὰ θέλω! όλα έχεις επάνω σου, όλα τὰ θέλω! Θέλω και τὸ άλλο πανί

και τὰ άλλα βραχιόλια. Θέλω και αυτό τὸ καλάμι. που μαντεύω τὸ μυστικό του...Θέλω και αυτό τὸ δακτυλίδι τὸ μαργαριταρένιο, που λάμπει στο δάκτυλό σου. Όλα τὰ θέλω! Άκούς;

— Ναι, μά... υπέλαβε δειλώς ή 'Ο'Δάλια' αυτά τὰ άλλα που θέλεις, είνε δώρα του φίλου μου του Λευκού.

— Άδιάφορο! εγὼ τὰ θέλω.

— Τὸ δακτυλίδι και αυτό τὸ βραχιόλι, όχι! Κι' αυτό τὸ μαστούνη με τὸ άόρατο σπαθί και με τὸ άσημένιο χερούλι. είνε ίσα-ίσα τὸ όπλο του άρρώστου μας.

— Άκόμη καλύτερα! εφώναξεν ή Μάγισσα αρπάξουσα τὸ όρατον καλάμι,

— Άλλοίμονο! εστέναξεν ή μικρή μαύρη και εβγαλεν όλα της τὰ βραχιόλια. Μά πῶς θά γυρίσω στο σπίτι γυμνή, χωρίς τὸ ένα τουλάχιστον φορέμα;

Εις τας λέξεις αυτές, ή Μάγισσα επήγεν εις τὸ βάθος της σπηλιᾶς της, εκουψε, εσήκωσε ένα πανί κουρελιασμένο και τὸ έρριψε της 'Ο'Δάλιας λέγουσα:

— Νά τὸ φέρεμά σου!

Έπειτα την επλησίασε, δια να της βγάλη τὸ όρατον εκείνο πολύχρωμον φέρεμά της και να της φορέση τὸ άλλο...

Η 'Ο'Δάλια εστάθη να την κάμη ό,τι θέλει. Και ενώ τὰ ψυχρά και λιπόσαρκα δάκτυλα της γραιίας ήγγιζαν τὸ δέρμα της, ένόμιζεν ότι ερπετά περιέτρεχαν τὸ σώμα της και ή αισθησις αυτή της επροξενούσε ρίγη...

Ρίγη! όπως εκείνα που εθασάνιζαν τὸν κύριον Τζάκ!..

Η ένθύμησις αυτή της εδωσε νέον θάρρος. Η Μάγισσα την εΐχε πλέον απογυμνώσει, και ενώ ή 'Ο'Δάλια ήτοιμάζετο να της ζητήσει επιτέλους την ανταπόδοσιν των δώρων της, — εζαφνα, τὸ άκαισιον χέρι της γραιίας την ήρπασε από τὸν καρπὸν της δεξιάς, και με τὸ άλλο της απέσπασεν από τὸ δάκτυλό τὸ δακτυλίδι με τις χάνδρες!

— Ά! μη αυτό! όχι αυτό! ικέτευσεν ή μικρά.

— Άλλά ή μάγαιρα εμειδία δεικνύουσα τους μεγάλους της εδόντας, και επερνοδεν εις τὸν πέμπτον της δάκτυλον τὸ δακτυλίδι, τὸ όποιον εΐχεν άνοιξη με την αντίστασιν της 'Ο'Δάλιας.

— Τώρα θά σε άκούσω και θά σου άποκριθώ! εΐπεν ή Μάγισσα.

— Άλλ' ή 'Ο'Δάλια έμεινεν άφωνη και άκίνητη. Διαιτιάς εΐχε χάση όλον της τὸ θάρρος και εδλας της τας ελπίδας, διότι της ελειψε τὸ δακτυλίδι εκείνο, τὸ όποιον ένόμιζε εφερέτυχον και παντοδύναμον.

— Εΐπες λοιπόν πῶς ο άρρωστος σου έχει ανάγκη από μέε; ήρώτησεν ή γραία.

— Η νεάνις ήτένιζεν, ως ασύλληπτον άστρον, τὸ δακτυλίδι της, τὸ όποιον ελαμπεν εις τὸ δάκτυλον της μαγίσσης.

Η γραία υπέλαβε με θυμόν:

— Διστάσεις; Τόσο τὸ χειρότερο για σέ. Δεν σε χρειάζομαι πιά. Άλλη φορά.

Και λέγουσα αυτές τας λέξεις, ή Μάγισσα απέσυρθη εις τὸ βάθος, εγκαταλείπουσα εις την τύχην της την δυστυχή 'Ο'Δάλιαν.

— Άλλ' ή μικρά μαύρη εσπευσε να την ακολουθήση.

Πῶς; θά εχανε τὰ πάντα, χωρίς νακούση τὰ λόγια, τὰ όποια ήλθε ναγόρρηση τόνον ακριβά; Άφισε τὸν άρρωστον της, αφήφησε όλους τους κινδύνους, υπέφερε ζέστην, δίψαν, κόπους, επεριπάτησεν στους βάλτους και στ' άγκάθια, και άπεγυμνώθη απ' όλους της τους θησαυρούς και τὰ ένθύμια, για να γυρίση πίσω χωρίς ίατρικόν; Ά, όχι, ποτέ!

Τί ήτο αυτό που εχασεν; άπέναντι εκείνου που εκινδύνευε να χάση; Και τί τὸ ήθελε τὸ δακτυλίδι, αν επρόκειτο ναποθάνη ο Τζάκ;

— Έδω εΐμαι! εΐπε προς την Μάγισσαν... Δεν λυπάμαι πιά αυτά που μου πήρες. Σε άκούω και σ' εύχαριστώ από τώρα για τις συμβουλές που θά μου δώσεις.

— Χά, χά! μίλησε πρώτα! εΐπεν ή Μάγισσα, πλησιάζουσα κορμόν δένδρου, σημενον έν τῷ μέσω της καλύβης της, δια να καθήση.

Η 'Ο'Δάλια ήρ

χισε:

— Είνε στο χωριό των Μπαχίς-Μπέ, κοντά στα Μεγάλα Όγκομέ...

— Και στους βάλτους του Ούμπ-Τάμ; — Ό άρρωστος σου θά γιατρευθῆ!..

— Διέκοψεν ή γραία με κίνημα της κεφαλῆς εφραστικόν.

— Ναι... Ό πυρετός δεν τὸν άφίνει, εΐκοσι μέρες τώρα, και ή ψάθα του βρέχεται από τὸν ιδρωτά του...Είνε νεός. Είνε καλός. Είνε σοφός. Η αδελφή του τὸν άγαπά, ή μητέρα του τὸν λατρεύει, και ο πατέρας του λείπει. Πρέπει να γίνη καλά! Πρέπει!

Τας τελευταίας λέξεις ή νεαρά δούλη επρόφερε με τόσην ζέσιν, με τόσην δύναμιν, ώστε ή Μάγισσα εκίνησεν την κεφαλήν και την εκύτταξε με εκπλήξιν.

— Εύτυχισμένος εκείνος που τὸν άγαπούν! εΐπε με φωνήν γεμάτην πικριαν παραπόνου' και έπειτα προσέθεσε:

— Γονάτισε μπροστά μου! Δός μου τὰ δυο σου χέρια, βάλε τα μέσα στα δικά μου, και κύταξέ με στα μάτια. Άς μη μιλούμε τώρα! Άς μην κινηθούμε!.. Άς άκούσωμε τὰ Πνεύματα!

Η 'Ο'Δάλια εκάμε ό,τι της εΐπεν ή γραία. Και παρήκολούθει τας κινήσεις των όφθαλμών της μαγίσσης, οι όποιοι εστρηρογούριζαν εις τέτοιον τρόπον, ώστε αι κόραι εκρύπτοντο όλωσδιόλου από τὰ βλεφαρα, και δεν εδλεπεσ παρά δυο λευκάς κηλίδας. Έτσι εγένετο ακόμη φρικώδεστέρα... Έπί τινάς στιγμάς εκάμε διαφόρους μαγικάς επικλήσεις εις άγνωστον γλώσσαν, έπειτα εσηκώθη, άφίνουσα την 'Ο'Δάλιαν γονατιστήν παρά τὸν κορμόν του δένδρου.

Μετ' όλίγον επίστρεψε κρατούσα μίαν βοτάνην, με την όποιαν εστριψε τα μάτια της 'Ο'Δάλιας, εξακολουθούσα όλονεν τὰ μαγικά της λόγια, ενώ με τὸ άλλο χέρι εχυνεν εις τὰ σγουρά μαλλιά της μικράς μαύρης βροχην από καστονόχωμα, τὸ όποιον εΐχε σηλώση από κάτω.

— Κούνησε τὸ κεφάλι σου, της εΐπε.

Η 'Ο'Δάλια εκλεισε τὰ μάτια της, δια να μη στραβώθῆ, και τὸ χῶμα επέσεν εις τους άμους της.

— Τώρα άνοιξε τὰ μάτια!

Η 'Ο'Δάλια υπήκουσε.

— Τι αισθάνεσαι;

— Τίποτα.

— Δεν σε τσούζουν τὰ μάτια;... Κανένα σπυρί χῶμα δεν μπήκε μέσα;

— Όχι! κανένα!

— Λαμπρά! θαυμάσια!.. άνέκραξεν ή γραία.

Και προσέθεσε με επισημότητα:

— Άφου ήλθες ως έδω... άφου μου εδωσες ό,τι εΐχες, άφου με υπήκουσες εις όλα, και άφου κανένα σπυρί χῶμα δεν έμβήκε στα μάτια σου...

— Για όλ' αυτά; διέκοψεν άνυπόμονη ή 'Ο'Δάλια: τί, μεγάλη Μάγισσα;

— Ό άρρωστος σου θά γιατρευθῆ!..

— Θα γιατρευθῆ! ω, χαρά! ω, εύτυχία!

Και ή 'Ο'Δάλια, καθώς ήτο γονατιστή έμπρός εις την Μάγισσαν, της εφίλησε τὰ πόδια εις σημείον εύγνωμοσύνης.

— Στάτου όμως... Κάτι πρέπει να

— Ό άρρωστος σου θά γιατρευθῆ!.. (Σελ. 193, στ. γ')

κάμη... Δεν θα γιατρευθῆ ἔτσι μόνο!..
 — Τί, μεγάλη Μάγισσα;
 — Ὁ ἄρρωστος σου, γιὰ νὰ διαώξῃ τὸ πονηρὸν Πνεῦμα ποῦ κάθεται μέσα στὸ σῶμά του, πρέπει νὰ βάλῃ στὸ στήθος του, καὶ νὰ τὸ κρατήσῃ ἐπάνω του τρεῖς ὁλόκληρες ἡμέρες, ἕνα νύχτι πάνθηρος.
 — Νύχτι πάνθηρος; ἐπανελάθεν ἡ Ὁδάλια τρομαγμένη.
 — Εἶπα: νύχτι πάνθηρος.
 — Μά... πῶς;.. ποῦ νὰ τὸ εὔρῃ;
 — Αὐτὸ δὲν εἶνε δική μου δουλειά! Ἐὰν δὲν εἶσαι Βασιλοπούλα... φιλὴ ἐνός Ἀσπρου ἀρχηγού; ἀπεσταλμένη ἐνός Δυνατοῦ; Ἐγὼ τί ξέρω;...
 Ἡ Ὁδάλια ἔμενε σκεπτική καὶ ἀκίνητη.
 — Σήκω τώρα, τῆς εἶπεν ἡ Μάγισσα. Καὶ πήγαινε. Κάμε γρήγορα λοιπόν! Ἄν ἀργήσῃς περισσότερο, μπορεῖ νὰ μὴ ξαναϊδῆς τὸν ἄρρωστο σου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄

Ἡ ἐπιστολή.

Ἀκούσασα τὰς τελευταίας αὐτὰς λέξεις, ἡ νεαρά μαῦρη ἐσηκώθη ἀμέσως, ἀπεχαιρέτησε τὴν Μάγισσαν καὶ ἄρχισε νὰ τρέξῃ διὰ μέσου τοῦ χλωροῦ λαβυρίνθου, ἕως ἐτοῦ ἐφθασεν εἰς τὸ ποταμάκι. Ἄλλ' ἅμα ἔπεσε μέσα κ' ἐπροχώρησε κολυμβῶσα ὡς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἦκουσεν ἀπὸ πίσω τῆς μίαν μεγάλην φωνήν:
 — Φίλη τῶν Λευκῶν, θέλεις νὰ γυρίσῃς εἰς τὸ σπίτι τους;
 Ἦτο ἡ Μάγισσα.
 — Βεβαίωτατα!
 — Τότε νὰ μὴν πάρῃς αὐτὰ τὸ δρόμο, ποῦ εἶνε γεμάτος ἐμπόδια καὶ κινδύνους.
 Ἡ Ὁδάλια ὤψασε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶδε τὴν Μάγισσαν, ἡ ὁποία ἔσκυβε εἰς τὸ ποταμάκι.
 — Αὐτὸ τὸ νερὸ ποῦ τριγυρίζει τὴν καλύβα μου, χύνεται εἰς τὸ μεγάλο ποταμό. Κολυμβήσῃς ὡς ποῦ νὰ φθάσῃς ἐκεῖ. Θὰ εἶσαι πῶ γρήγορα καὶ χωρὶς νὰ περάσῃς τὸ δάσος. Καὶ ἅμα φθάσῃς εἰς τὸν ποταμό, θὰ ἴδῃς μίαν παληοπιρόγα, κατατρυπημένην, δεμένην ἐκεῖ ἀπὸ ἕνα δένδρον. Βούλωσε τίς τρύπες με χῶμα καὶ ἐξηρόχρητα, ἔμπα μέσα καὶ ἅμα με τὴν εὐχὴν μου εἰς τὸ χωριὸν σου. Νὰ ἴδῃς τί ἐλαφριά ποῦ εἶνε ἡ καληοβαρὰ μου! Θὰ σὲ βγάλῃ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.
 Ἡ Ὁδάλια διὰ νάκούῃ τὴν γραίαν ἐστέκετο ὀρθή σάν μποτιλλία ἐπάνω εἰς τὸ νερὸ, στήρηγογυρίζουσα τὰ χέρια τῆς διὰ νὰ μὴ βουλάξῃ. Ἦκουεν ἐκπληκτικὴ καὶ ἀπορούσε πῶς ἡ Μάγισσα ἐγίνεν ἔξαφνα τέσον καλή...

Ἐκρεπεν ἄραγε νὰ τὴν πιστεύσῃ καὶ νὰ κολουθήσῃ τὴν συμβουλὴν τῆς;
 Ἄν τὴν παρήκουε, δὲν θὰ τὴν κα-

τηρᾶτο; Ἄλλ' ἂν τὴν ἦκουε, μὴ θὰ ἐπιπτεν εἰς καρμίαν παγίδα;...
 Δισταζούσα ἀκόμη, ἡ Ὁδάλια ἐκύρταξε τὸ πρόσωπον τῆς Μάγισσας καὶ προσπαθοῦσε νὰ μαντεύσῃ τὰς διαθέσεις τῆς.
 — Κάμε ὅπως σοῦ λέγω! ἐπέμεινε νύχτι γράϊτα.
 Ἄλλ' ἡ μικρὰ μαῦρη ἔμενε ἐκστατική: ἡ γραίτα δὲν εἶχε πλέον τὴν εἰδεχθῆ καὶ κακεντρεχῆ ἐκείνην ὄψιν ἢ φωνὴν τῆς ἀντηχοῦσε γλυκυτέρα, καὶ τὸ ὄψηλόν σῶμά τῆς τὸ σκυρμένον, ποῦ καθρεπτιζέτο εἰς τὸ διαυγὲς νερὸν, ἐφαίνετο ἑτοιμὸν μᾶλλον πρὸς βοήθειαν παρὰ πρὸς ἐπίθεσιν.
 — Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε, ἐσυλλογίσθη ἡ Ὁδάλια, ἡ ἄλλη μάγισσα ποῦ μοῦ παρέστησάν... ἡ καλή... ἴσως...
 — Μὰ ναί, σοῦ λέγω! ὕπελαβεν ἡ Μάγισσα ὡς νὰ ἐμάντευσε τὴν σκέψιν τῆς νεάνιδος. Πήγαινε ἄφοβα. Δὲν θὰ πάθῃς κανένα κακὸ.
 Καὶ διέγραψεν εἰς τὴν ἀέρα σημειὸν εὐλογίας.
 — Τὴν πιρόγα σου ὁμοῦ, Μεγάλη Μάγισσα, ποῦ θὰ τὴν προσέξω πολύ, πῶς θὰ σοῦ τὴν ἐπιστρέψω; Πῶς θὰ ξαναγυρίσω ἔς αὐτὰ τὰ μέρη, γιὰ νὰ τὴν δέσω εἰς τὸ δένδρον;
 — Τὴν πιρόγα μου; Καλὴ τὴν γνωρίζουν ἐδῶ ὅλοι σάν τὴν ἴλια! Φθάνει νὰ τὴν ἴδουν, γιὰ νὰ σεβασθοῦν ὅποιον εἶνε μέσα... Λοιπόν, ἅμα φθάσῃς εἰς τὸ χωριὸν σου, σπράξῃς τὴ μετὰ τὸ πόδι, γιὰ νὰ τὴν ξαναπάρῃς τὸ ρέμα, καὶ ἄς τὴν! Κάποιος βαρκαρὴς θὰ τὴν ἀπαντήσῃ εἰς τὸ δρόμον σου, θὰ τὴν δέσῃ εἰς τὴν βάρκα σου σάν πρᾶγμα ἱερόν, καὶ θὰ μοῦ τὴν φέρῃ. Ἐνοῖα σου, μὴ σὲ μέλῃ γιὰ τὴν πιρόγα μου!
 — Ἔτσι μάλιστα... δέχομαι κ' εὐχαριστῶ.
 Ἡ μικρὰ μαῦρη ἀνέλαθεν εἰς τὸ νερὸν τὴν ὀρίζοντιον θέσιν τοῦ φαριού, καὶ σάν τὸ φαρί πραγματικῶς ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ με ἄνεσιν καὶ με ἠρεμίαν.
 (Ἐπεται συνέχεια) ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΑΪΟΣ

Ρόδινοι ὡς πέρα τῆς Αἰθῆς οἱ κῆποι Κ' ἡ δόση μαγεμένο περιβόλι Παντοῦ ἐν ἀνοῖς ἀνθῆνιο καρδιοχτύπι Κ' εἶνε ἡ ψυχὴ τῆς Πλάσις ἀνθος ὀλη. Κι' ἀητοῖ,πουλάκια, καὶ οἱ βαρκοῦλες τρέχουν Σιμ' ἄλλες καὶ μακροῦαθε, σάν λουλούδια Φτερά, πανάκια καὶ φανούβλες ποῦ ἔχουν Φλοίσβους, ψιθύρους καὶ γλυκὰ τραγούδια...
 Μὰ ἰδὲς ἀκόμη καὶ τ' ὀλόγιμο φεγγάρι Καὶ πέρα ὡς πέρα ἰδὲς τάνάκια ἀστέρια: Σάν Ἥλιος ἀσημένιος πάει με χάρι Στὰ κρήνα τὰ χρυσά, ποῦ ἀνθοῦν στὰ αἰθέρια.
 ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΛΑΪΤΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 115ος ΠΡΟΣ ΕΥΝΟΗΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Β' ΕΒΔΟΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1909

- 1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τούτων δικαιουνοῦνται νὰ λάβουν μέρος ὅσοι μὲν ὄλοι ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκριθεὶς διὰ τὸ 1909 ἐπὶ πληρωμῇ δέ λεπτῶν δέκα, —εἰς γραμματόσημον, —εἰ λοιποὶ συνδρομηταὶ ἢ συνδρομητρίαι.
- 2.—Ἐκαστος τῶν δικαιωζομένων ὑφάλλει νὰ σταλῇ ἀπὸ μίαν συλλογὴν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων, προτιμῶν, ἰδιωτῶν, δημοσιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὀλιγώτεροι τῶν 10, οὔτε περισσοτέραι τῶν 15.
- 3.—Κατὰ τὴν τελευταίαν Πνευματικῆς Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνιζόμενος ἀποκλείεται νὰ γράφῃ τὴν ἐξῆς «Διαθεσάμενος», καὶ νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν μετὰ τὸ ἄληθές του ὄνομα.
 «Ἐπὶ λόγῳ τῆς διαθεσῆς τὴν ἀπλάσασιν, εἰ τις ἄλλος ἀντιγράφῃ τὴν ἀπλάσασιν, ἢ ἄσκησιν συνάσασιν μου, οὐδεμίαν ἐξ αὐτῶν ἀντιγράψῃ ἀλλάξασιν ἐκ χειρὸς προγράφου ἢ ἐξ ἐντύπου, ὅπως ἦκουσα (ἐκτὸς τῶν δημητῶν καὶ ἀρχαίων Διγγραμμάτων), ἢ λεγομένην παρ' ἄλλου».
- 4.—Ὅταν ἡ ἀπλάσασιν σχηματισθῇ βραβύον ὁπόσοιαν εἶναι μίαν συλλογὴν (καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώσῃ ἐπὶ λόγῳ τῆς μῆς τὸ ἀντικείμεν), εἶνε ἀντιγράφον ἐξῆς ἀργασίας, ἀνεκδότου, εἰτε ὑπεχειρηθείσης, εἰτε ἐκποσῆς παραχωρηθείσης, δικαιούται νὰ τὴν ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ ἂν θέλῃ, νὰ ἀναφέρῃ εἰς τ' Ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.
- 5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύσονται — ἀπὸ τῆς Ἰουνίου 1909 — αἱ ἐγκριθεῖσαι Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα ἕκαστος συνδρομητῆς νὰ καταγγέλλῃ ὅσα ἐξ αὐτῶν ἤθελε τυχόν ἀνακαλύψῃ ὡς προερχομένης ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιεύτων. Ἡ καταγγελία πρέπει νὰ εἶνε ἠρισμένη καὶ ἀποδεικνύμενη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς ἐπιμετῆς ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή, τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελὴ καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὴν ὁποῖον εἶχε δημοσιευθῆ ἡ καταγγελλομένη Ἀσκήσις. Παραθετέμενος χάριν: «Καταγγέλλω τὴν ἐν τῇ Διαπλάσει ἐ. δημοσιευθεῖσαν Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ὑπ' ἀριθ. 265 τοῦ δαίνα, ὡς ἀντιγραμμένην ἐκ τῆς Διαπλάσεως, ἔτος 1890 τόμος 18, σελὴ 32, Ἀσκήσις 17. (Ἰσογράφη)». Ἐκείνη καταγγέλλω πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη εἰς χωριστὸν τεμαχίον χάρτου. — Αἱ καταγγελίαι, ἔξαλασόμεναι καὶ ἀποδεικνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφονται εἰς ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ, οὐ μόνον δὲν θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκήσεις ἐκείνης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάφραζονται ἴσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.
- 6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει αἰ εἶνε ὅση τὸ δυνατὸν πλήρης» νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μίαν ἢ δύο Ἀσκήσεις ἐξ ἐκάστου εἴδους καὶ καθ' ἕνα τῆς δημοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν ἀπλάσασιν. Ὅπως ὁ διαγωνιζόμενος ἔχει μεγαλύτεραν πιθανότητα ἐπιτυχίας παρὰ ἐάν ἤρκατο εἰς ὀλίγα μόνον εἰδη Ἀσκήσεων.
- 7.—Ἀσκήσεις, τῶν ὁποῖων ἡ λύσις ἀποδίδεται ἀδύνατος ἢ πολὺ δύσκολος, με ἀρχαίας λέξεις καὶ σπάνια ὀνόματα, καὶ ὄρθαι ἂν εἶνε θεωροῦνται ὡς λαθηκομένα.
- 8.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκείνης Ἀσκήσεως, εἰς τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη ἡ λύσις τῆς. Ἀσκήσεις ἀνευ λύσεων ἀποκλείονται.
- 9.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμο-

νήσου ἢ παραλείθουν σκοπίμως νὰ σημειώσουν εἰς τὸ τετραδίον τὴν ἡλικίαν των, θὰ καταταχθοῦν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, ὁποῦ ὅσοι ἡλικίας καὶ ἂν ἔχουν.

- 10.—Αἱ ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἶνε πολὺ καθεργασμένα καὶ ἐναντιώστοι, εἰς μεγάλη τετραδία, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρόγραφα ἀκατάστατα, μουντζουρωμένα, στενογραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ καλῶθι.
 - 11.—Αἱ συλλογαὶ ἐπιγραφόμεναι «Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 115ον Διαγωνισμὸν» εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουνίου. (Ἐμπορεῖτε νὰ τὰς σταλέτε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει, πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικῶς).
 - 12.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Β' Ἐβδομηθιας τοῦ 1909, θὰ δημοσιεύονται εἰς τὴν «Διαπλάσασιν» Ἀσκήσεις, κατ' ἐλευθερίαν ἐκλογὴν, ἐκ τῶν ἐγκριθεῖσάντων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ ἀποκλειστικῶς. Παρὶ τὰ τέλη τῆς Ἐβδομηθιας θὰ δημοσιεύσονται ἢ ἀποταλέσονται καὶ θὰ προκηρυχθῆ ὁ νέος Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Α' Ἐβδομηθιαν τοῦ 1910. Ἐν τῷ μεταξύ, ὁδοῖς θὰ δύναιτο νὰ σταλῇ Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.
- Οἱ λοιποὶ ἔροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μετὰ τὸς ἔτους πάντων τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοῦς ὁποῖους βλέπετε εἰς τὸ Ε' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδοῦ τοῦ παρὸς Βραβείου, (φύλ. Ἰον, σελ. 10).
- Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ** τοῦ τρέχοντος 115ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιεύσονται πρὸς ἄρχας.
- ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ** οἱ ἔχοντες ἤδη ἐτοιμὸν Συλλογὴν νὰ τὰς σταλέωσιν ἀμέσως, χωρὶς νὰ περιμένουν τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς προθεσμίας.
- Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟ «ΠΑΛΙΟ ΒΙΟΛΙ»**
- Ὁ συνεργάτης μας καὶ ἐκ τῶν κορυφαίων συγγραφέων ποιητῶν κ. Ἰωάννης Πολέμης ἐξέδωκε κατ' αὐτὰς νέαν συλλογὴν ποιημάτων ὑπὸ τὸν τίτλον «**Τὸ Παλιὸ Βιολί**». Εἶνε κομφοτάτος καὶ πλουσιώτατος τόμος ἀπὸ 160 μεγάλας σελίδας ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ με καλλιτεχνικὸν ἐξέφυλλον, περιέχων διακόσια περίπου μικρὰ καὶ μεγάλα ποιήματα, ἐκ τῶν φηραιτέρων τοῦ ποιητοῦ, τοῦ ὁποῦοι πραγματικῶς ἡ-φρονῆ, ὅπως καὶ ἡ τοῦ «παλιῦ βιολιοῦ», ὅσον περνοῦν τὰ χρόνια, τόσο γίνεται
- Πῶ γλυκεῖα, καὶ πῶ ὀμορφῆ, καὶ αἰὶ ἀνταλή...*
- Εἰς τοὺς μεγαλυτέρους ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας, εἰς τοὺς γονεῖς καὶ εἰς τοὺς προσδοτήριους ἀδελφοὺς τῶν ἄλλων, εἰς τοὺς φίλους τῆς ποιητικῆς ἐν γενεῇ, συνιστῶμεν θερμῶς τὴν ἀπόκτησιν τοῦ νέου τούτου βιβλίου, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ στολισθῇ κάθε ἐλληνικὴν βιβλιοθήκην. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ θηναϊκὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δρ. 3,50.
- ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**
- Ὁ μικρὸς Τάκης ἔμαθεν εἰς τὸ Σχολεῖον ὅτι κἀνομιαν τὸν σταυρὸν μας μετὰ τὰ τρία δάκτυλα, δηλοῦντες τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Καὶ τὸ μεσημέρι ἠρώτησε τὸν πατέρα του:
 — Μὰ οἱ ἀρχαῖοι πῶς ἔκαναν τὸ σταυρὸν τοῦ, ἀφ' οὗ ἔχον 12 θεοὺς καὶ 10 δάκτυλα;
 Ἐστῆλθ' ἐπὶ τοῦ Σεμεῦοῦ Ἰου
- Ἐρωτῶ ὁ καθηγητῆς:
 — Ἐν παράγωγον τοῦ ἄλλας;
 Κι' ἀπαντᾷ εἰς μαθητῆς:
 Ἐταμύτατα:—**Καρὰς!!!**
 Ἐστῆλθ' ἐπὶ τῆς Νάμας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

ΕΥΕΤΑΞΙΕΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΙΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ
 Ὁ Σύλλογος «Πρόνοια» Μιτυλήνης ἐνεργεῖ τοὺς ὑπ' ἀριθ. 69 καὶ 70 ἀπόρους εἰς τὴν Β' Ἐβδομηθιαν τοῦ 1909. Ἐξῆς του!

ΤΑΜΕΙΟΝ ΑΠΟΡΩΝ
 Ἐξ προηγουμένων εισφορῶν Δρ. 3,15
 Γλυκεῖα Ἐλπίς » 1,00
 Τὸ ὅλον Δρ. 4,15

Ἐλπίω νὰ συμπληρωθῇ γρήγορα δι' εἰσφορὰς καὶ ἄλλων φιλοπότων συνδρομητῶν, τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν πρὸς ἐγγραφήν ἐνὸς τουλάχιστον ἐκ τῶν συστηθέντων καὶ μὴ ἐγγραφέντων ἀκόμη ἀπόρων.

Σήμερον, ὡς βλέπετε εἰς τὴν προηγουμένην σελίδα, προκηρύσσεται ὁ νέος Διαγωνισμὸς πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι μὴ ἐστῆσαν κατὰ τὸσον Ἀσκήσεις καὶ ἤκουα, εἰ δὲν εἶνε καιρὸς, ἄς μάθουν ἐπιτέλους ὅτι ὁ καιρὸς ἦλθεν! Ἐμποροῦν νὰ μοῦ σταλέωσιν τὰς Συλλογὰς των εὐθὺς ἀπὸ σήμερον μέχρι τέλους Ἰουνίου, Παρακαλῶ μάλιστα ὅσοι ἔχουν Συλλογὰς ἐτοιμὰς, νὰ μοῦ τὰς σταλέωσιν ἀμέσως, διὰ νὰ δημοσιεύσων ἀπὸ αὐτὰς τὰς Ἀσκήσεις εἰς τὸν Ἰουνίον τοῦ 1909.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Ἡ ἀπλάσασιν δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνδεῖται ἐπὶ τὸ ἀντικείμεν ὡς ἐξῆς: Διὰ τὰς ἀρχαίας ἀποδείξεις ἔσται 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αἰῶνος φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ ἔξω. Ἡ δημοσίευσιν μόνον ὁ βραβεῖος ψευδώνυμον ἴσχυον διὰ τοῦτος τοῦτος, πρὸς τοὺς βραβεῖους ψευδώνυμον ἐπίσης ἴσχυον διὰ τοῦτος τοῦτος. Πρὸς τὰς μετὰ τὴν ἀπλάσασιν, ἢ μετὰ τὴν ἀπλάσασιν, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐνὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πῶσα τετραδία δὲν ἀνταπέδωσαν εἰσὶν ὁ ἀποστέλλον.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ σταλέωσιν: τὸ Φρονιτῶν Ναντίων (0) μετὰ Ἀνοικτοκαρδον Ἀρσενίου, Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλαν, Ἰδαντιόνην — ἢ Κόκκινην Παπαρούνην (0) μετὰ τὴν Μαργαρίαν τοῦ Φάουερ. — ὁ Ἄγγελος τῆς Ἐλευθερίας (0) μετὰ τὸν Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος, Διακριθεῖσαν Ἀρσενίου, Ἀρσενίου Γερμανόν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Συριατῆν Σφίγγα (τὰς λύσεις εἰμφορεῖς νὰ τὰς σταλέωσιν ἐνὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ) Γεωργίου Το. (εὐχαριστῶ θερμῶς) Δαίμονα τῆς Ἐρήμου (ἔστῆται ἐκ νέου τὸ φυλλάδιον ποῦ ἐχάθη εἰς τὴν ἀναπομπουπόλαν) Διακριθεῖσαν Ζαπιδά (πολὺ ἐκολοκνευθῆ δ κ. Π. μετὰ τὸ δελτατίον σου) Ἐλληνικὴ Σμυρναῖα ἐξυπνάδας. Καὶ ἡ εὐχαριστήσις μετὰ αὐτὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλυτέρα, ὅταν ἐσκεπτόμεθα ὅτι ἦτο πυροτέχνημα γηϊνῆς ἐλληνικῆς κατασκευῆς καὶ ἠναπέτο εἰς τὴν ἰορτὴν τῆς ἀποκαταστάσεως. — Ὅχι, διόλου ἀντιπατριωτικὸν δὲν εὐρίσκω τὸ ψευδώνυμον σου. Μία προσωπίς δὲν ἔχει ποτὲ τὴν σημασίαν, ποῦ θέλουν νὰ πῶν οἱ κἀνὲς γλώσσας... Ἐλαφρὴ τῆς Αἰγύπτου, ἀφοῦ εἶνε διὰ νὰ περάσῃς μόνον τὸ καλοκαίρι, εἰ περάσῃς; Σοῦ εὐχόμεν νὰ ἐπιστρέψῃς τὸ γρηγορώτερον εἰς τὸ ἀγαπητὸν σου Πόρτ-Σαῖτ. Βίαια τοῦ Κανάρι, φηραιότατα ἐξέβετε

τὰς ἐντυπώσεις σου ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀναμνηστικοῦ Τεύχους. Σὲ βεβαιῶ ὅτι ἡ ἐπιστολή σου μετὰ συνεκίνησε πολὺ.
 Κι' αἱ ἰδικαὶ σὰς ἐπιστολαί, Κίση, Πιπίνα, Φλάμιανο τῆς Ἐλευθερίας, Κ. Θ. Κωνσταντίνου, Ἀφρόδιον, Σειρήν, Ἰάκων Νικητῆ, Γλυκοῦραμα καὶ Ἐθνικῆ Ἐγούση, ἀνερωμένοι ὄλοι εἰς τὸ ἀναμνηστικὸν Τεύχος τῆς Τριακονταετηρίδος, μὲν ὑπερήρασαν. Σὰς εὐχαριστῶ, ἀγαπητοί μου, διὰ τὰ τῶσον φηραιὰ λόγια καὶ τὰς τῶσον ἐγκαρδιούς εὐχὰς.
 Γλυκεῖα Ἐλπίς, μετὰ ἐνδιαφέρον ἀνεγνώσασα τὴν περιγραφὴν τῶν ἐξέτασεων τῆς Γυμναστικῆς. Εὐχῆς! Ἐξῆς ὅτι ἡ δραχμὴ ἐπέσασεν εἰς τὸ Ταμείον τῶν Ἀπόρων. Πραγματικῶς, Πλοῦταρχο Νέμο, ἡ ἐπιτυχία τῆς πρώτης; καὶ φιλοδοξίης ἐορτῆς μ' ἐνθαρρύνει νὰ δώσω καὶ ἄλλας διὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν. Ἀπὸ παντοῦ με προτρέπουν εἰς τοῦτο, προπάντων ὅσοι δὲν ἤμπορουν νὰ παρευρεθῶν εἰς τὸν Ἰατρικόν καὶ ἤκουσα τόσα ἀπὸ τοῦς παρευρεθέντας. Ἐλληνοπούλα τῆς Θεοῦρας, γράφε μοι συχνά, νὰ βλεπῇ πάντα τὸ ψευδώνυμον σου τυπωμένον. Καὶ ἡ σημερινὴ ἐπιστολή σου φηραιότατη!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ
 [Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται ἂν δὲν συνδεῖται ἐπὶ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκριθεῖσα ἢ ἀνανοῦται ἴσχυον μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1909. Ὅσα συνδεῖται ἀπὸ α, ἀνηκουσὶν εἰς ἀνάγκη, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κοινότητα.]

Νέα Ψευδώνυμα: Γρόδιος Δεσμὸς, α. (Φ.Α.Μ.) Χουστὴ Βροχί, κ. (2 + 3 = Κ;) Κόννησον Ἀομα, α. (Α.Μ.Μ.) Βόρειον Σέλας, α. (Σ.Π.) Μαγεμένο Ποιητῆ, α. (Ρ=α) Ἀσκή Περιτορῆ, κ. (Σ.Ζ.) Ἀέων τῆς Ἐρήμου, α. (Γ.Ζ.)

(ώραία πραγματικώς εώρτασε την Πρωτομαγιά εύχαριστώ πολύ διότι η τρυφερότητα σου σκέψης ητο δι' εμέ) **Ελληνική Λόξαν** (έχει καλώς έστειλα εκ νέου) **Αρσάδα** (εύχαριστώ πολύ αι παραγγέλαι σου εξέτελέσθησαν) **Δροβιανή Αδραν** κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 5 Μαΐου, θαπανήσω εις τό προσεχές

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις δεκται: **Εξ Αθηνών και Περαιώς μέχρι της 28 Μαΐου** εν τών **Επαρχιών μέχρι της 6 Ιουνίου** εν τού **Εξωτερικού μέχρι της 22 Ιουνίου**.

(Ο χάρης τών λύσεων, επί τού όποιου όσον να γράψαι τάς λύσεις των ει διαγωνιζόμενοι παλαίται εν τή Γραφείω μας εις φακέλλους, αν έκαστος περιέξω 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.)

225. Δεξιόγραφος.

Συμπλεκτικός τις σύνδεσμος Μετ' άλλου συνενοείται, Και η παράφρων συνόδός Του Βάκχου φανερούται.

Ήσάτη υπό της **Αράχνης**

226. Στοιχειόγραφος.

Ό,τι χωρεί ή φύχτα σου Όλιγον παραλλάξεις, Και γνωστής χώρας κατοικούν Εύθδς κατασκευάζεις.

Ήσάτη υπό Ιωμήνης Κακούρη

227. Αναγραμματισμός.

Ζώνον κερασφόρον Αναγραμματίξω Κ' έντομον δυσώδης Ούτω σχηματίξω.

Ήσάτη υπό τού Περιοχητού τού Σερβί

228. Συλλαβικόν Τρίγωνον.

Τό πρώτον καλλιτέχνης άρχαίος πού τόν ξαύρεις Τό δεύτερόν μου, λύτα, στην χείρά σου θα εύρη Τό τρίτον μου συνήθως φορεί ό ποροσέστης, Με τάλλο καταλήγει κι' ό δικαστής κι' ό πταίστης.

Ήσάτη υπό της Μυροβόλου Χαραυγής

229. Πυγμαίς.

+ Οι σταυροί μέρος της Αττικής.
* + * = Συμπαρασματικόν.
* * + * * = Περιφημος πόλις.
* * * + * * * = Στρατηγ. Ρωμαίος
* * * * + * * * * = Αρχαία Βασιλόπ.
* * * * * + * * * * * = Στρατηγός Βυζ.

Ήσάτη υπό της Δυναίμεως τού Πνευματός

230. Αριθμητική διά λέξεων.

Ποιητής—Νήσος=Σύνδεσμος+ Είδος ποιήματος—έπίρημα=Φωνήεν+ Σφάλμα—ζώνον=Φθόγγος+ Έπίθετον—δηλητήριον=Αναφορικόν+ Αθροισμα υπολοίπων: Βασιλεύς Σπάρτης.

Ήσάτη υπό της Σουφραβέτ

231. Ακροστιχίς μετά ποιμικής Ακροστιχίδος.

Τα μέν αρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων αποτελούν Αυτοκράτορα Ρωμαίων, τό δε πρώτον της πρώτης, τό δεύτερον της δεύτερας, τό τρίτον της τρίτης και ούτω καθέξής, άρχαίον ρήτορα διάσημον: 1, Ένδοξος πρωτεύουσα 2, Κυνηγός φιλόσοφος 3, Ένδυμα Ιερατικόν 4, Ποταμός 5, Ποταμός 6, Επίθετον συνώνυμον τού νοσηχής 7, Επίθετον συνώνυμον σχεδόν τού συμπολίτης 8, Στρατηγός σύγχρονος τού Αλεξάνδρου.

Ήσάτη υπό τού Μεγάλου Αλεξάνδρου

232. Φωνηεντόλιπον.
Κλλ - ν - ζ - μ - τ - θρ - πρ - ν - ζ - μ - τρξ
Ήσάτη υπό Γρηγορίου τού Πέμπτου
233. Γρίφος.
"Ιον "Ιον τος δε ΠΑ ΠΑ δε
"Ιον "Όσα τος Ρ' τος άμήν ζ δε ΠΑ δε
"Ιον "Ιον τος δε ΠΑ δε
Ήσάτη υπό τού Έλευθέρου τής Μακεδονίας

ΛΥΣΕΙΣ

τών Πνευματ. Δοκήσιον τού φύλλον 13.
128. Έπίσκοπος (επί, σκοπός) — 129. Κύπρις-Κύπρος. — 130. Όβις-όβις. — 131. Άγρα-Άγαρ.

133. ΕΣΤΙΑ 132. ΔΡΥΣ
ΑΚΟΜΗ ΡΟΔΑ
ΑΡΤΟΣ ΥΔΡΑ
ΛΑΤΟΣ ΣΑΡΑ
ΡΟΔΟΣ 134. ΚΩΝΣΤΑΝ-

ΤΙΝΟΣ (ών, ναός, σίτος, ταύς, άνία, Ίανός, οίνος.)—135. Από τρελλό κι' από μικρό θα μάθης την άλήθεια (Η ανάγκωσις κατέστηλας, εκ τών κάτω προς τό άνω, αριστέροθεν και δεξιόθεν εναλλάξ.)—136-140. Τη προσθήκη τού Σ: Ίσος, άμισος, νόσος, σός, Σάοση.—141. ΛΥΡΑ, ΑΔΑΜ, ΙΡΙΣ (ΛΑ.Ι.ος. ΥΑΡα, ΡΑΙδιστός. ΑΜΣτελ-λόδαμον).—142. Έστι δικης οφθαλμός, δε τά πάνθ' όρα.—143. Μη επιθύνει άλλότρια (Μι-επί θή μι' άλλο τρία.)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΣΕΩΣ“

Βιβλία τεχνικά, μορφωτικά και ήθικά εκδόθεντα υπό της Διαικλάσεως τών Παιδών.

Ό Ό Άγγελος τής Αγάπης (60 εικόνες) φρ. 6. Όλίγα αντίτυπα επί χάρτου πρώτης ποιότητος φρ. 7.

Τό Βιβλίον τής Συμπεριφορής, φρ. 0,60.

Λεύκωμα Μικρών Μυστικόν,
Έκαστον τετραβδιον φρ. 0,15
Δέση 7 τετραβδιών φρ. 1,—
Δέση 15 τετραβδιών φρ. 2,—
Δέση 25 τετραβδιών φρ. 3,—

Τό Θύμα τού Θρόνου, (20 εικόνες) φρ. 3,50.

Οι Μαθηταί τού Εύσεβίου φρ. 1,50.

Η Μαγισσία, (21 εικόν.) φρ. 3,50.
Η Μόσσα τών Παιδών (ποίηματα) φρ. 1,50.
Η Νίνα (20 εικόνες) φρ. 3,50.

Παιδικοί Διάλογοι (Κουρτίδου) Σειρά Α' φρ. 1,20. Σειρά Β' φρ. 1,20.
Παιδικόν Θέατρον (Σενοπούλου) φρ. 2.

Παιδικόν Πνεύμα (3 τομίδια) έκαστον φρ. 0,50. Χρυσόδετα τά 3 όμοϋ, φρ. 2,50.

Πρόξ 3 Νικίου (24 εικόνες) φρ. 3,50.

Ό Πυρσιπόλης (24 εικόνες) φρ. 3,50.

Υπό Πατριδος (35 εικόνες) φρ. 3,50.

Ό Φώτης. Έμμετρον Διήγημα υπό Χρ. Σμαρτισιδου, φρ. 0,60.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Η λέξις με άπλά στοιχεία τών 8 στοιχών λεπτά 10, δια δέ τούς συνδρομητάς μας λεπτά 5 μόνον με παρτα στοιχεία τό διπλάσιον, και με κ ε φ α λ α ι α τό τριπλάσιον. Ελάχιστος όρος 15 λέξεις, δηλαδή και αι άλιγότεραι τών 15 πληρόνται ως να ήσαν 15. Ο κωριόσδε στίχος, ίστω και από μίαν λέξιν, με κεφαλαία ή παρτα ή άπλά στοιχεία τών 8 στοιχών, υπολογίζεσται ως 88 λέξεις άπλά. — Δι μη συνοδεύονται υπό τού αντίτιμον άγγελία δέν δημοσιεύονται.

Αγοράζω γραμματόσημα Έλλάδος, Κρήτης, Τουρκίας, Κύπρου, ανταλλάσσω. Αναστάσιος Δασύλλας Τεργέστη, Piazza Stazione. (Θ, 219)

Αγοράζω Κρητικά γραμματόσημα ανταλλάσσω εικονογραφημένα δελτάκια μόνον με Κρήτας. Διούθυνας άσφαλυστάτη: Ηλίαν Μάρου, poste restante, Βόλου. (Θ, 220)

Μίνη Ζίζα, μη προδώσης τά Άνήθ! Έκδοκούνται!—Κορδέλλα, Βαλάνι. (Θ, 221)

Ενα φανάρι έσπασε! μήπος ό Λουκής Λόρας τό πουτούλησε;—Ανθόδεση. (Θ, 222)

Δίκου Ύποδοξιόν Έλληνος! θερμά συγκαρητήρια δι' έσοχον άπογραφίαν ποιήματος.—Ανθοδέσμη, Βαλάνι. (Θ, 223)

Διαγωνισμός Πανελληνίου Ίωνικού Συλλόγου.—Εάν εν δν παντοδύναμον σάς έπρότσινε να ζητήσεται εν μόνον πράγμα, όπως άμέσως τό έκτελέση, τί θα έζητείτα; και διατί θα τό έζητείτα; Αι άπαντήσεις να μη υπερβαίνου δδο σελίδας. Έτέλος συμμετοχής φρ. 0,25, δια τούς εν Τουρκία μεταλλικά 4.—Τρία βραβεία πολυτελέστατα.—Απαντήσεις δεκται μέχρι 20 Ιουνίου.—Διούθυνας: Εύρωσθίνην Τριζυταρωλλίδην, poste-restante, Σμάρνην. (Θ, 224)

Σύλλογος «Χιανή Δρασίς». Έκκυβεύόντες λαχολ Αχείου: 233, 95, 128, 379, 20, 154. Διματοκυλιόμενη Χώρα, στερούμεθα άπατήσως. Κόριε Πικραμένε, θερηχάτα συλλυπητήρια. (Θ, 225)

Έξεδόθη πρό όλίγου: ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΟΛΕΜΗ ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ Θανασία συλλογή ποιημάτων εις πολυτελέστονον τόμον. Πωλείται εις όλα τά Βιβλιοπωλεία ΔΡΑΧ. 3,50

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ [Φαίδωνος] ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β' ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ' ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ Έκαστον δε 3. Και τά τέσσαρα μαζί, δε 10.